

## *“ON SÓN ELS ALTRES NOUS ?” Diumenge 28è*

El relat comença parlant de la guarició de deu leprosos, no gaire lluny de Samaria. Lluc ens focalitza més aviat en **la reacció d'un dels leprosos**. Ho fa, probablement, amb el desig de **sacsejar la fe poc “atrevida” d'alguns cristians**.

Jesús havia recomanat als deu leprosos que es presentessin davant d'un sacerdot per tal que constatés el llur restabliment, i així retrobar el lloc a la societat d'on havien estat exclosos.

**Però un d'ells torna cap a Jesús.**

És conscient que per a ell comença una vida nova, digna i feliç. Ja no haurà d'amagar-se, ningú no el tornarà a assenyalar amb el dit, **i sobretot, SAP de qui li ve**.

Torna, doncs, **“donant glòria a Déu amb grans crits”** conscient que la seva guarició només pot venir d'aquest Déu del qual parla Jesús. Ara entén les seves Paraules, que anuncien la seva bondat infinita. No l'oblidarà mai. A partir d'ara viurà donant gràcies a cada instant, **perquè tothom ha de saber que és estimat per Déu**.

**“Es prosternà als peus de Jesús...”** Els seus companys, en canvi, han seguit el llur camí per trobar un sacerdot. Ell, però, no té cap dubte: no ha de buscar cap altre sacerdot que **Jesús. Ell és l'únic sacerdot, l'únic Salvador, el gran do de Déu per als homes**.

Jesús prendrà la paraula amb una pregunta. El to és de tristor i de sorpresa. No s'adreça necessàriament al samarità que jeu als seus peus: **“On són els altres nou ?”**

Per què els altres nou no reconeixen aquell que els ha guarit?

Per què tantes persones que es diuen cristianes viuen sense donar gràcies a Déu i sense un mínim reconeixement envers Jesús ?

És que mai no n'han sentit a parlar ?

Per què, encara avui, no ens adonem que ell és l'únic que ens pot guarir ? **Què busquem amb tanta fúria fora que no tinguem ja amb sobreabundància amb Ell ?**

*“ON SÓN ELS ALTRES NOUS ?” Diumenge 28è*

Només un estranger — i a més un Samarità que, hauria d’odiar el Jueu que Jesús és — ha volgut donar glòria a Déu.

Persones llunyanes de la nostra religió senten una admiració sincera per Jesús, mentre que molts de nosaltres — que pretenem conèixer-lo bé — li tenim tant sols un interès que podríem qualificar, de “tebi”, tirant llarg.

***Benet XVI advertí un dia que un agnòstic en recerca podia estar més a prop de Déu que un cristià “rutinari” que viu la seva fe com una pràctica, un compliment, un hàbit.***

***Una fe que no desperta per a Jesús entusiasme i agraïment, una fe que no ens fa “tornar enrere” regularment per deixar-nos de les nostres seguretats, una fe que no ens cura de les nostres lepres per avançar per camins nous amb ell, ÉS UNA FE MALALTA.***

***Siguem conscients d’una vegada de l’immens regal que Déu ens fa amb la fe : si volem viure DE VERITAT, fem la servir.***